

Egy óra múlva már a vasút felé robogott a könnyű kis cséza a vendéggel. A dombnakmenet, ahol az öreg kocsis lépésbe pihentette a lovait, a vendég felkiáltott hozzá a bakra.

— Aztán mondja, Gyuri bácsi, milyen ember tulajdonképpen a maguk urasága?

— Kissé bogaras — felelte a kocsis sokára, majd mintha azt is megbánta volna, a lovak közé csördített és gyors ügetésre kényszerítette őket.

ELÉGIA.

*Vén földünk köhögős párát fúj a magasba,
már Erzsébet-nap felé fordul a naptár
és valami sejtett fehérség olvad el a fák
friss sebein, mit az elvált levél hagyott ott.*

*Nem kérdem, hova lett, ami még tegnap volt,
azt se tudom, mit szól, mit dűnnyög benn a szívem.
De érzem, hogy keserű még a számban az íz is,
mint bomló szaga a zörgő, barna avarnak.*

*Ténfjergnek komoran, mint a gyász kocsi végén
a siratók és a sok kis tehetetlen szándék,
gondolat dobban most le fejemről: árva
gondolatok, leesett, kis, döglött madárcák.*

*Már fázom s kezem is meglapul a zsebemben,
ott motoz szekrényem téli ruhái közt
s kedvesem drága alakja is maholnap
el fog tűnni kegyetlen téli kabátba.*

*Távol kiveret pásztor dala sípol a ködben,
őszi dalt vacogok én is zárt fogaim közt.
Észak felől már jégprizmákban csillog a csillag
s mindig hűvösebb esték szűrnak orromba.*

*Apám nagy léptekben jön befelé a mesgyén,
mellette Bodri fut, dörgöli csizmáját,
szájukon fú a lehelet és, mint szétszórt
csontdarabok csörgnek léptük alatt a tarlók.*

*Este gyakorta üzennek és idetűnnek
kifosztott csontvázal a temető fáin,
felettük izzad a Hold még sárgán az égen
s terhes álmaikban feldomborulnak a sírok.*